

Sław języku tajemnicę

1. Sław ję - zy - ku ta - je - mni - cę Cia - ła i naj - droż - szej Krwi,
2. Z Pan - ny czy - stej na - ro - dzo - ny Po - słań zba - wić lu - dzki ród,
3. W noc o - sta - tnią przy wie - cze - rzy, Z ty - mi, któ - rych bra - ćmi zwał,
4. Sło - wem więc, Wcie - lo - ne Sło - wo, Chleb za - mie - nia w Cia - ło swe.

któ - rą ja - ko łask kry - ni - cę, wy - lał w cza - sie ziem - skich dni.
Gdy po świe - cie, na wsze stro - ny, Zia - rno sło - wa rzu - cił w lud,
Peł - niąc wszy - stko, jak na - le - ży, Cze - go prze - pis pra - wny chciał.
Wi - no krwią jest Chry - stu - so - wą, Dar - mo wzrok to wi - dzieć chce.

Ten co Ma - tkę miał Dzie - wi - cę, Król na - ro - dów go - dzien czci
Wte - dy cu - dem nie - zgłę - bio - nym, Zam - knął swej piel - grzym - ki trud.
Sam dwu - na - stu się po - wie - rzył, I za po - karm z rąk swych dał.
Tyl - ko wia - ra, Bo - ża mo - wa, Pe - wność o tym w ser - ca śle.